

ТУВЕ ЯНСОН
ФИЛИФЪОНКАТА, КОЯТО
ВЯРВАШЕ В БЕДСТВИЯ

Превод от шведски: Теодора Джебарова, 1978

chitanka.info

Имаше едно време една Филифьонка, която се залови да пере голямата си парцалена черга в морето. Търкаше с четка и сапун до синята ивица и изчакваше всяка седма вълна, която идваше тъкмо навреме и изплакваше сапунената пяна.

После търкаше до следващата синя ивица; слънцето топлеше гърба ѝ, а тънките ѝ крака бяха потопени в бистрата вода и тя триеше ли, триеше.

Беше мек и спокоен летен ден от онези, които са най-подходящи за пране на килими. Вълните се надигаха бавно и сънливо, за да ѝ помагат, а около червената ѝ шапка бръмчаха няколко едри горски пчели, защото я мислеха за цвете.

„Преструвайте се вие! — мислеше си мрачно Филифьонката. — Знам си аз какво ще стане! Винаги е такава тихо и спокойно преди да настане бедствие.“

Тя стигна до последната синя ивица, остави седмата вълна да я облее, а после изтегли цялата черга в морето, за да я изплакне.

Под водата скалата беше гладка и червена и по нея светлееха игриви слънчеви отблясъци. Те танцуваха по краката на Филифьонката и бяха позлатили десетте им пръста.

Тя потъна в размисъл: „Би трябвало да си купя нова шапка — оранжева. Или да избродирам слънчеви отражения по старата. Златни. Но, разбира се, няма да е същото като не се движат. А освен това — какво ще правя с новата шапка, когато дойде страшното? Все едно, мога да си загина и със старата...“

Филифьонката измъкна чергата на сухо, метна я върху скалата и започна сърдито да газии по нея, за да се оцеди водата.

Времето беше прекалено хубаво, просто неестествено. Положително щеше да се случи нещо. Тя беше убедена в това. НеЙде зад хоризонта се готвеше нещо мрачно и страхотно — то се надигаше, приближаваше, все по-бързо и по-бързо...

— Дори не знам какво е — шепнеше си Филифьонката. — Цялото море става черно, роптае, слънчевата светлина угасва...

Сърцето ѝ затуптя силно, тръпки полазиха по гърба ѝ и тя се обърна трескаво, сякаш зад нея е застанал враг. А там морето си блещукаше както преди, слънчевите отражения танцуваха в игриви осморки по дъното и летният вятър я погали утешително по носа.

Никак не е лесно обаче да утешиш една Филифьонка, обзета от паника, без да знае защо.

С треперещи лапи тя разпъна чергата да съхне, грабна сапуна и четката и хукна към дома, за да сложи вода за чай. Гафсата беше обещала да измине към пет часа.

Къщата на Филифьонката беше голяма и не особено хубава. Някой сигурно е искал да се отърве от залежалите си бои, та я боядисал тъмнозелена отвън и кафява отвътре. Филифьонката я взе под наем без мебел от един хемул, който твърдеше, че на младини баба ѝ редовно прекарвала там лятото. И тъй като Филифьонката много държеше на рода си, веднага реши, че трябва да живее в същата къща, за да почете паметта на баба си.

Първата вечер тя бе седнала на стъпалата и се чудеше на баба си, която изглежда в младите си години никак не е приличала на себе си. Просто невероятно, че една истинска Филифьонка с усет към красотата на природата, ще се засели на този пуст и ужасен бряг. Нямахте градина, където да си вариш сладко. Нямахте и следа от широколистно дърво, което да превърнеш в беседка. Нямахте дори сносен изглед.

Тогава Филифьонката бе въздъхнала и втренчила недоумяващ поглед в позеленялото от здрача море, което поръбваше с прибоя си целия бряг докъдето се виждаше. Зелено море, бял пясък, червени водорасли. Пейзажът беше като създаден за бедствия — нямаше нито едно безопасно местенце.

Естествено, Филифьонката по-късно разбра, че всичко било някакво недоразумение.

Напразно се беше пренесла да живее в ужасната къща край ужасния бряг. Баба ѝ живяла в съвсем друга къща. Такива работи стават в живота!

Но по това време Филифьонката беше писала вече на целия си род къде се е преместила и счете за неуместно да смени отново жилището си.

Можеха да си помислят, че не знае какво иска.

Сега Филифьонката затвори вратата подире си и се опита да създаде малко уют. А това не беше лесно. Стаите бяха толкова високи, че таваните винаги оставаха в сянка. Прозорците зееха големи и строги и дори най-хубавите дантелени пердета в света не можеха да ги

направят приветливи. Това не бяха прозорци, през които да гледаш навън, а прозорци, през които някой можеше да наднича вътре — а това никак не се нравеше на Филифьонката.

Тя непрестанно се опитваше да подреди уютни кътчета, но те не ставаха уютни. Групичките от мебели сякаш се губеха. Столовете търсеха закрила под масата, канапето се долепваше в ужас до стената, а светлите кръгове под лампите изглеждаха залутани като плахата светлинка на джобно фенерче в тъмна гора.

Подобно на всички Филифьонки и тя притежаваше купища от украшения. Малки огледала, снимки на роднини в кадифени рамки с черупки от охлюви, порцеланови котенца и хемули, които стояха върху бродирани покривчици, мъдри поговорки извезани с коприна или сърма, много вазички и сладки грейки за чайници, ушити във формата на мюмли — все такива неща, които правят живота по-лек и не толкова опасен и голям.

Но в мрачната къща край морето всички тези красиви, любими предмети губеха топлотата и смисъла си. Тя ги местеше от масата на скрина и от скрина на прозореца, но като че ли никъде не им беше добре.

Ето ги и сега. Все така загубени.

Филифьонката застана до вратата, огледа се и потърси утеха в своите притежания. Но те бяха безпомощни като нея. Тя отиде в кухнята и остави сапуна и четката за килими на мивката. После Филифьонката сложи чайника да се грее и извади най-хубавите си чаши със златната ивица. Тя свали от рафта чинията със сладките, издуха умело трохите от ръба и нареди най-отгоре няколко сладки с глазура, за да смае Гафсата.

Гафсата пиеше чая си без сметана, но Филифьонката за всеки случай приготви бабината сребърна каничка, която приличаше на кораб. Захарта постави в малка кошничка с мъниста по дръжката.

Докато подреждаше масата, тя се чувствуваше съвсем спокойна и сякаш бе отхвърлила всички мисли за бедствия.

Жалко само, че в тази зловеца местност не се намираха красиви и подходящи цветя. Те приличаха на малки зли храсти и по цвят никак не подхождаха на всекидневната. Филифьонката побутна недоволно вазата и пристъпи към прозореца, за да види дали Гафсата не идва вече.

Но веднага си помисли: „Не, не! Няма да поглеждам. Ще я изчакам да почука. Тогава ще изтичам да отворя и двете ще бъдем ужасно радостни и дружелюбни и ще говорим като водопади... Ако погледна навън, може би ще видя, че целият плаж е пуст чак до фара. Или — че приближава една малка точица, а никак не обичам неща, които приближават, неумолимо приближават... Но още по-лошо ще бъде, ако точицата изведнъж почне да става по-малка и си отиде...“

Филифьонката се разтрепери.

„Какво става с мен — помисли си тя. — По този въпрос трябва да си поговоря с Гафсата. Може би не бих избрала именно нея за такъв разговор, но нали не познавам никой друг.“

На вратата се почука. Филифьонката се втурна в антрето и още преди да отвори, вече приказваше:

— ... и какво прекрасно време — извика тя. — Морето, погледнете морето... колко е синьо, колко приветливо, нито една вълничка! Как сте, да, изглеждате просто чудесно, тъй си и мислех... Но ето, като живеете така, природата и всичко — нещата се нареждат, нали?

„Днес е по-объркана от обикновено“ — рече си наум Гафсата и свали ръкавиците си (защото беше истинска дама), а на глас каза:

— Точно така. Колко сте права, госпожа Филифьонк.

Те седнаха на масата и Филифьонката толкова се радваше на гостенката си, че бърбореше врели-некипели и разливаше чая по покривката.

Гафсата похвали сладките и захарницата и всичко, което можа да измисли, но за цветята нищо не каза. Естествено! Гафсата беше добре възпитана, а всеки можеше да види, че този див и зъл храст не подхождаше на сервиза за чай.

Подир известно време Филифьонката престана да бърбори врели-некипели, а тъй като и Гафсата нищо не казваше, в стаята постепенно стана съвсем тихо.

В същия миг слънчевата светлина върху покривката на масата угасна. Големите строги прозорци се изпълниха с облаци и двете дами чуха вятъра да наближава откъм морето. Много отдалеч, като шепот.

— Видях, че сте изпращали чергата си, госпожа Филифьонк — подхвана Гафсата с учтив интерес.

— Да, нали казват, че морската вода била полезна за всякакви килими — отвърна Филифьонката. — Боите им не се разливат една в друга, а след това ухаят на свежо...

„Трябва да накарам Гафсата да ме разбере — мислеше си тя. — Трябва да накарам някой да разбере, че ме е страх; някой, който може да ми отговори: Естествено, че те е страх — да знаеш само, колко добре те разбирам. Или пък: Но скъпа, от какво се страхуваш? В този чудесен, спокоен летен ден. Или едното, или другото, но поне да каже нещо.“

— Тези сладки са по една рецепта на баба ми — рече Филифьонката. А после се наведе над масата и прошепна:

— Това спокойствие е неестествено. Сигурно означава, че ще се случи нещо страхотно. Скъпа Гафса, повярвайте ми, ние сме много нищожни с нашите чаени сладки и нашите килими и всичко онова, което ни се струва важно, нали разбирате, ужасно важно, но винаги застрашено от неумолимото...

— О! — възкликна Гафсата и много се притесни.

— Да, да, неумолимото — продължи трескаво Филифьонката. — Онова, на което не можем да се помолим, да му обясним, да го проумеем, а още по-малко да го питаме. Онова, което приближава зад черното стъкло на прозореца, идва отдалеч по пътя, или откъм морето и расте ли, расте, а ние го забелязваме едва когато вече е късно. Гафса, нали и вие сте имали това чувство? Кажете, нали сте го преживяли — поне веднъж? Миличка, кажете?

Лицето на Гафсата беше почервенияло, тя въртеше безспирно захарницата в кръг и ѝ се дощя изобщо да не беше идвала.

— Е, да, към края на лятото понякога задухват доста силни ветрове — рече тя най-сетне предпазливо.

Филифьонката се загърна в разочаровано мълчание. Гафсата почака малко, и продължи леко раздражена:

— В петък си прострах прането и, ако щете ми вярвайте, трябваше да гоня най-хубавата си калъфка до оградата. Какъв прах за пране употребявате, госпожа Филифьонк?

— Не помня — отвърна Филифьонката и изведнъж се почувствува ужасно уморена, защото Гафсата не се опита да я разбере. — Искате ли още чай?

— Не, благодаря — отказа Гафсата. — Беше наистина много приятен следобед. Но за съжаление, лека-полека трябва да си тръгвам.

— Да, да — рече Филифьонката. — Разбирам.

Като погледна навън, тя видя, че над морето бе притъмняло, а вълните роптаеха по бреговете.

Беше прекалено рано, за да запали лампата, без да изглежда страхлива, но и прекалено тъмно, за да е приветливо. Тънкият нос на Гафсата бе още по-сбърчен от обикновено, сякаш изразяваше, че не ѝ е приятно. Но Филифьонката не ѝ помогна да си тръгне; тя не казваше нищо, само седеше безмълвно и трошеше глазираните си сладки на дребни парченца.

„Ех, че притеснително“ — мислеше си Гафсата и незабелязано придърпа чантата си от скрина и я мушна под мишницата си. Навън задуха югозападен вятър.

— Говорите ми за вятър — подхвана внезапно Филифьонката. — Вятър, който отнася прането. А аз ви говоря за циклони. За тайфуни, мила Гафса. За смерчове, фъртуни, урагани и пясъчни бури... За приливни вълни, които отнасят къщи... Но на първо място говоря за себе си, макар и да знам, че това не е прието. Знам, че ще стане голяма пакост. Непрекъснато за това мисля. Дори докато перях парцалената си черга. Можете ли да го разберете? Не чувствувате ли подобно нещо?

— Най-добре става с оцет — отговори Гафсата и втренчи поглед в чашата си. — Парцалените черги запазват цветовете си, ако се сипе малко оцет във водата за плакнене.

Тогава Филифьонката се ядоса, а това беше нещо много необичайно за нея. Тя изпита неудържимо желание да предизвика Гафсата по някакъв начин и се хвана за първото нещо, което ѝ дойде наум. Посочи отвратителното храстче във вазата и извика:

— Погледнете го! Нали е красиво! И колко хубаво отива на чаения сервиз!

А Гафсата също се ядоса, всичко ѝ беше втръснало и затова избухна:

— Ами! Прекалено е голямо и бодливо, и ярко... То се натрапва и изобщо не подхожда на една маса за чай!

После двете дами се сбoguваха, Филифьонката затвори вратата и се върна във всекидневната.

Беше наскърбена и разочарована и имаше чувството, че визитата е излязла несполучлива. Храстчето стоеше наред масата, сивкаво, бодливо и покрито с тъмночервени цветове. Изведнъж на Филифьонката ѝ хрумна, че всъщност не цветята бяха причина за несходството със сервиза, а сервизът не отиваше на никое от другите неща.

Тя премести вазата на прозореца.

Цялото море бе променено. Беше посивяло, вълните имаха бели зъби и злобно ръфаха края на плажа. Небето изглеждаше червеникаво и тежко.

Филифьонката се застоя дълго до прозореца и слушаше как вятърът се усилива.

Телефонът иззвъня.

— Вие ли сте, госпожа Филифьонк? — попита гласът на Гафсата доста неуверено.

— То се разбира, че съм аз — отговори Филифьонката. — Тук не живее никой друг. Добре ли се прибрахте?

— Да, да — каза Гафсата. — Струва ми се, че пак е малко ветровито.

Тя помълча малко, а сетне продължи любезно:

— Кажете, госпожа Филифьонк, онези страхотии, за които говорехте... често ли ви се случват?

— Не — отговори Филифьонката.

— Само понякога, така ли?

— Всъщност никога — рече Филифьонката. — Но имам такова едно чувство.

— Аха — проточи Гафсата. — Искях само да ви благодаря за приятния следобед. Значи никога нищо не ви се е случвало?

— Не — отвърна Филифьонката. — Много мило от ваша страна, че ми се обадохте. Надявам се някой път да се видим пак.

— И аз се надявам — каза Гафсата и прекъсна.

Филифьонката поседя известно време; зъзнеше и гледаше телефона.

„Скоро прозорците ми ще станат черни — мислеше си тя. — Бих могла да ги закрия с одеяла. Бих могла да обърна огледалата към стената.“

Но не направи нищо, а продължи да седи и да слуша вятъра, който виеше в комина. Като изоставено малко животно.

Рибарският кош на хемула започна да думка по южната стена, но Филифьонката не посмя да излезе и да го махне оттам.

Къщата потръпваше съвсем лекичко; вятърът сега идваше на талази, чуваше се как бурята набираше сила, а после се втурваше с големи скокове откъм морето.

По покрива се изпързала керемидата и се разби в камъните. Филифьонката трепна и стана. Отиде бързо в спалнята си. Но тя беше прекалено голяма и не ѝ подействува успокоително. Килерът! Той беше достатъчно малък, за да ѝ вдъхне чувство на безопасност. Филифьонката прегърна завивката си, хукна по коридора към кухнята, отвори с ритник вратата на килера и задъхана я затвори зад гърба си. Тук бурята не се чуваше толкова силно. Освен това нямаше прозорец, а само малък отдушник.

Опипвайки слепешката в тъмното, тя се провря покрай чувала с картофите, омота се в завивката и се сгуши досам стената под рафта със сладката.

Малко по малко въображението ѝ почна да си измисля някаква собствена буря, много по-черна и дива от онази, която разтърсваше къщата. Вълните на прибой се превърнаха в големи бели змейове, един ревящ смерч развъртя водата и я издигна като черен стълб на хоризонта — и този стълб беше лъскав и фучеше насам, все по-близо и по-близо...

Нейната собствена буря бе винаги най-страшната, но така е било от край време. А в дъното на душата си, Филифьонката малко се гордееше със своите бедствия, за които само тя си знаеше.

Гафсата е магаре — мина ѝ през ума. — Някаква си глупава госпожа, която не мисли за нищо друго, освен за чаени бисквити и кальфки за възглавници. Дори от цветя понятие си няма. А мен изобщо не ме разбира. Сега седи и си въобразява, че никога нищо не ми се е случило. На мен, дете всеки ден преживявам края на света и все пак продължавам да се обличам и да се събличам, да ям и да мия съдове, и да посрещам гости, сякаш нищо не е било!

Филифьонката подаде носа си навън, взря се строго в мрака и се закани:

— Ще ви дам да се разберете!

Кой знае какво искаше да каже с това! После пак се свря под завивката и запуши уши с лапите си.

Но към полунощ бурята започна да се усилва и в един часа достигна 46 метра в секунда.

Към два часа през нощта вятърът събори комина. Половината се строполи откъм външната страна на къщата, а останалата част падна в огнището. През дупката в покрива се откри черното небе, по което летяха големи облаци. Тогава бурята се втурна в къщата и вече нищо не се виждаше от сажди и веещи се пердета, и покривки за маса, и роднински фотографии, които профучаваха покрай ушите на Фирифьонката. Всичките й подплашени притежания сякаш оживяха, навред пращеше, звънтеше, дрънчеше, вратите се блъскаха и картините изпопадаха на пода.

Насред всекидневната стоеше самата Фирифьонка, стресната от сън, с буйно развяваща се пола и смутено си мислеше:

„Стана тя каквато стана! Всичко ще пропадне. Най-сетне! Вече няма какво да очаквам.“

Тя вдигна телефонната слушалка, за да се обади на Гафсата и да й каже... тъй де, да й каже нещо, което да разгроми Гафсата за вечни времена. Нещо спокойно и тържествуващо.

Но вятърът беше скъсал телефонните жици.

Фирифьонката чуваше само бурята и керемидите, които трополяха по покрива.

„Ако се кача на тавана, вятърът сигурно ще отнесе покрива — помисли си тя. — Ако сляза в мазето, цялата къща ще се срути отгоре ми. Но тя така или иначе ще се срути.“

Фирифьонката грабна едно порцеланово котенце и го притисна силно към себе си. В същия миг вятърът блъсна прозореца и стъклата се посипаха по пода. Дъждът заплющя върху махагоновите мебели, а красивият гипсов хемул се катурна от стойката и се разби на парчета.

Големият стъклен полилей на вуйчо й се строполи с ужасен трясък на пода. Фирифьонката чу как притежанията й пищяха и се жалваха, за миг зърна преbledнелия си нос в счупеното огледало и без да му мисли повече, хукна към прозореца и скочи навън.

Там приседна в пясъка. Усети топлия дъжд по лицето си, а роклята й се развя и запляска около тялото й като корабно платно.

Тя замижа силно, защото знаеше, че вече се намира сред опасността — съвсем безвъзвратно.

Бурята продължаваше невъзмутимо да си бучи както преди. Но страхливите звуци бяха изчезнали заедно с всичко, което виеше, тряскаше, пращеше, думкаше и се раздираше. Опасното беше вътре в къщата, не навън.

Филифьонката предпазливо вдъхна свежия мирис на водорасли и отвори очи.

Мракът вече не беше черен както във всекидневната.

Тя видя прибоя и лъча на фара, който описваше бавни кръгове в нощта, плъзваше се покрай нея, продължаваш из пясъчните дюни, губеше се по далечния хоризонт, връщаше се и кръжеше, кръжеше спокойната светлина, наблюдаваше бурята и ѝ държеше сметка какво прави.

„Досега никога не съм излизала нощем сама — помисли си Филифьонката. — Ех, да знаеше мама...“

Тя запълзя срещу вятъра към брега, за да се отдалечи колкото е възможно повече от къщата на хемула. В лапата си все още държеше порцелановото котенце; успокояваше я мисълта, че има какво да закриля. Сега забеляза, че цялото море бе покрито със синкавобяла пяна. Вятърът отвяваше гребените на вълните и ги понасяше над брега като пушек. Въздухът имаше солен вкус.

Зад гърба ѝ нещо изтреця и се счупи — нещо в къщата. Но Филифьонката дори не обърна глава. Седеше сгушена зад един голям камък и наблюдаваше нощта с широко отворени очи. Вече не ѝ беше студено. А най-странното бе, че изведнъж се почувствува в пълна безопасност. Това усещане беше съвсем необичайно за Филифьонката и затова ѝ се стори очарователно приятно. Пък и за какво ли трябваше още да се тревожи? Нали бедствието най-сетне беше настъпило!

Призори бурята поутихна. Филифьонката почти не го забеляза, а седеше и размишляваше за себе си, за своите бедствия и за своите мебели, и се чудеше как да подреди всичко, че да стане както трябва. Всъщност, нищо не беше се случило, освен дето падна коминът.

Но тя имаше чувството, че това е най-забележителното събитие в живота ѝ. То я разтърси, обърна всичко с главата надолу и Филифьонката не знаеше какво да предприеме, за да стъпи отново на краката си.

Струваше ѝ се, че досегашната Филифьонка вече я няма, но не беше сигурна дали съжاليا. А какво щеше да стане с всичко, което притежаваше оная Филифьонка?

Всичките строшени, омацани със сажди, пукнати и мокри вещи? Ами ако се залови да ги поправя? Седмица подир седмица да лепи, да кърпи и да търси загубени парченца...

Да пере, да колосва, да пребоядисва и да съжاليا за онова, което не можеше да се поправи и винаги да си знае, че пукнатините все пак са останали и че по-рано нещата са били много по-хубави... О, не! А после отново да подреди цялата жалка сбирщина по същия начин в същите мрачни стаи и да продължава да си внушава, че е уютно...

— Не, няма да го направя! — възкликна Филифьонката и се надигна на вдървените си крака. — Ако се опитам да наредя всичко, както си беше преди, ще стана и аз каквато бях. Ще започна отново да се страхувам... Предчувствувам го. И пак ще идват да ме дебнат циклони и тайфуни, и фъртуни...

Тогава за пръв път погледна към къщата на хемула. Тя си стоеше на мястото. Всичките парчетии бяха вътре в къщата, лежаха там и я чакаха да се погрижи за тях.

Досега никоя истинска Филифьонка не беше изоставяла красивите си наследствени мебели на произвола на съдбата...

— Мама би казала, че има нещо, наречено дълг — промълви Филифьонката.

Беше се зазорило.

Източният хоризонт очакваше изгрева на слънцето. Над морето прелитаха плахи вихрушки, а по небето имаше пръснати облаци, които бурята бе забравила да отнесе. Няколко слаби гръмотевици проехтяха и отминаха.

Морето беше неспокойно и вълните не знаеха накъде искат да отидат. Филифьонката се двоумеше.

И тогава зърна смерча.

Той не приличаше никак на онзи смерч, дето си го беше измислила тя, и който изглеждаше като черен, лъскав воден стълб. Този беше истински. Той беше светъл. Състоеше се от развихрени бели облаци, които се въртяха надолу в огромна спирала, а там, където водата се издигаше от морето, за да се съедини с тях, имаше тебеширено бял цвят.

Той не ревеше и не бързаше. Движеше се съвсем безмълвно и бавно към брега, като лекичко се олюляваше и изведнъж поруменя от изгрева на слънцето.

Смерчът беше безкрайно висок, въртеше се беззвучно и лудешки около себе си и приближаваше ли, приближаваше.

Филифьонката не можеше да помръдне. Стоеше неподвижно, съвсем неподвижно, стискаше порцелановото коте и си мислеше: „Ох, ти мое красиво, великолепно бедствие...“

Смерчът прекоси плажа недалеч от Филифьонката. Бялата вихрушка се плъзна царствено покрай нея, вече като стълб от пясък, и най-спокойно дигна покрива от къщата на хемула. Филифьонката видя как покривът се извиси и изчезна. Видя как мебелите ѝ полетяха нагоре и изчезнаха. Видя, как всичките ѝ украшения се понесоха право към небето: покривчици, фамилни снимки, грейки за чайници, бабиното канче за сметана и везаните с коприна и сърма поговорки, всичко, всичко, всичко! А тя стоеше и си мислеше възторжено:

„Ох, че хубаво! Как бих могла да се боря аз, бедната малка Филифьонка, с великите природни стихии? Какво би могло да се направи след такова премеждие? Нищо! Всичко е почистено и изметено!“

Смерчът се понесе тържествено по сушата, изтъня, прекърши се и рухна. Беше си свършил работата.

Филифьонката си пое дълбоко въздух.

— Никога няма да се страхувам повече — каза си тя. — Сега съм напълно свободна. Готова съм на всичко!

Тя сложи котето върху един камък. През нощта едното му ухо се бе счупило, а по нослето му имаше мазут от плажа. Това му придаваше ново изражение, малко хитричко и горделиво.

Слънцето се издигаше. Филифьонката слезе на мокрия пясък. Там лежеше парцалената черга. Морето я беше накичило с водорасли и мидички и едва ли някога е имало толкова съвестно изпрана черга. Филифьонката се изкикоти. После грабна чергата с двете си лапи и я повлече към прибоя.

Гмурна се в една голяма зелена вълна, седна върху чергата и отплува по кипналата бяла пяна, отново се гмурна и стигна чак до дъното.

Над Филифьонката преминаваха вълни — прозрачни и зелени — а сетне изплува пак на повърхността при слънцето. Пръхтеше, смееше се, викаше и си играеше с чергата в приборя.

През целия си живот не беше се веселила така хубаво.

Най-после Филифьонката забеляза Гафсата, която отдавна я зовеше от брега.

— Просто ужасно! — провикна се Гафсата. — Миличка, бедничка госпожа Филифьонк!

— Добро утро! — рече Филифьонката и измъкна чергата на плажа. — Как сте?

— Не мога да дойда на себе си — възкликна Гафсата. — Каква нощ! През цялото време само за вас съм мислила. Аз го видях! Видях го, като идваше! Та това е същинско бедствие!

— Нима? — невинно попита Филифьонката.

— Вие бяхте права, да, бяхте права — вайкаше се Гафсата. — Вие казахте, че ще стане бедствие. И всичките ви хубави неща! Целият ви красив дом! Толкова бях разтревожена, че цяла нощ се опитвах да ви се обадя по телефона, но жиците бяха прекъснати...

— Много мило — каза Филифьонката и изцеди водата от шапката си. — Но наистина нямаше нужда. Нали знаете, трябва само да се сипе малко оцет във водата за плакнене и боите на чергите се запазват отлично! Всички тревоги са излишни!

И Филифьонката седна в пясъка и се смя до сълзи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.